

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobkyně: I. P.**, bytem x, zastoupené JUDr. Vladimírem Pospíšilem, advokátem se sídlem Havlíčkovo náměstí 512, Kutná Hora, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) Z. L.**, x, 2) A. M., x, 3) M. M., 4) E. H., x, 5) J. D., x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. SZ 089760/2012/KUSK REG/Nap, čj. 108910/2012/KUSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se společně s dalšími třemi žalobci (Z. H., G. H. J. K.) žalobou podanou u zdejšího soudu dne 9. 10. 2012 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, stavebního úřadu, ze dne 25. 4. 2012, čj. SÚ-069033/2011/Ku. Tímto rozhodnutím, jehož zrušení žalobkyně taktéž navrhuje, stavební úřad umístil stavbu: „Novostavba dvou rodinných domů, vč. jímek na vyvážení, přístupové komunikace, vodovodního řadu a přípojek vodovodu“ na pozemku parc. č. x, x v katastrálním území Kutná Hora.

Vzhledem k tomu, že k výzvě soudu k úhradě soudního poplatku tento poplatek uhradila pouze žalobkyně (I. P.), zdejší soud svým usnesením ze dne 16. 1. 2013, čj. 46 A 51/2012-24, řízení vůči ostatním žalobcům zastavil s tím, že v řízení bude pokračováno pouze se shora označenou žalobkyní.

Žalobkyně uvedla, že považuje napadené rozhodnutí žalovaného (ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu) za nezákonné z toho důvodu, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 - § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a s posuzováním vlivů na životní prostředí podle § 90 - 92 téhož zákona [námitka I. a)], v rozporu s požadavky na vymezení a využívání pozemků dle § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území [námitka I. b)]. Dále v rozporu s § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a usnesením vlády č. 538/2002 ze dne 29. 5. 2002, kdy podle žalobkyně je sice stanovisko krajské hygienické stanice vázáno na splnění daných podmínek, ale již nebere v úvahu vliv rozkrytí haldy a působení nadlimitních hodnot těžkých kovů na stávající obyvatele okolních domů [námitka I. c)]. Stejně tak je podle žalobkyně napadené rozhodnutí v rozporu se zákony č. 185/2001 Sb., o odpadech, a č. 157/2009 Sb., o nakládání s těžebním odpadem, neboť stavbu dvou rodinných domů umísťuje přímo na středověkou struskovou haldu nadlimitně kontaminovanou těžkými kovy, zejména arsenem. Při dané stavbě dojde k odkrytí povrchu haldy a přitom v bezprostřední blízkosti této hlady se nachází stávající výstavba rodinných domů obývaných mimo jiné rodinami žalobců včetně malých dětí. Rozkrytím haldy tak dojde k ohrožení života a zdraví stávajících obyvatel území a ke zhoršení životního prostředí v dané lokalitě [námitka I. d)].

Žalobkyně dále upozorňuje na rozpor napadeného rozhodnutí s vyhláškou č. 501/2006 Sb., konkrétně s § 20 odst. 4, 5 a § 23 s tím, že v místě neexistuje kapacitně vyhovující veřejně přístupná pozemní komunikace, neboť stávající komunikace na p. č. 4301 je o průměrné šířce pouze 2,5 max. 3 m [námitka II. a)]. Dále je podle žalobkyně dané rozhodnutí v rozporu s § 21 odst. 3 písm. a) citované vyhlášky, neboť není splněno vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení a není vyřešen ani odvod dešťových vod z ostatních pozemků a není ani projektována dešťová kanalizace [námitka II. b)]. V rozporu s § 24a odst. 3 písm. d) citované vyhlášky pak podle žalobce napadené rozhodnutí posoudilo navrhovanou komunikaci, která je plánovaná jako účelová ve společném vlastnictví osob zúčastněných. S odkazem na § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, žalobkyně upozorňuje na to, že pokud silniční správní úřad nevydal rozhodnutí o omezení veřejného přístupu na tuto komunikaci, jedná se stále o komunikaci veřejnou, a dochází tedy k porušení nejmenší vzdálenosti (30 m) studny na pozemku parc. č. x od veřejné pozemní komunikace, která je plánovaná v bezprostřední blízkosti studny [námitka II. c)]. Rozpor s § 24b citované vyhlášky pak žalobkyně spatřuje v tom, že přestože je na místo samé vydáno stavebním úřadem územní rozhodnutí o umístění kanalizačních přípojek, napadené rozhodnutí neřeší a nezahrnuje připojení budoucích domů na tuto kanalizační přípojku. Jak žalobkyně dodala, současně je napadené rozhodnutí v rozporu s § 4 odst. 2 a § 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a § 3 odst. 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích [námitka II. d)]. Plánovaná stavba je navíc podle žalobkyně v rozporu s požadavky urbanistickými, architektonickými, životního prostředí, hygienickými, ochrany podzemních vod, požární ochrany a zachování kvality prostředí podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. [námitka II. e)].

Další žalobní námitka žalobkyně směřuje k rozporu napadeného rozhodnutí se stavebním zákonem, kdy projektová dokumentace územního řízení stavbu, zejména potom

terénní úpravy struskové haldy pro účely připojení na místní komunikaci (dodržení tzv. rozhledových trojúhelníků), umísťuje i na pozemek p. č. x (dnes x) v k. ú. Kutná Hora, který není v napadeném rozhodnutí vůbec uveden (námitka III.). Závěrem pak žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí je i v rozporu se zákonem č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, a předpisy souvisejícími, neboť na místní komunikaci p. č. x se ve vzdálenosti 200 m, ani jinde nenachází žádný hydrant (námitka IV.). K prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhla vyžádání celkem 8 posudků, stanovisek a listinných důkazů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě pouze uvedl, že trvá na svém rozhodnutí a jeho odůvodnění, v němž se předmětnou problematikou podrobně zabýval, a které bylo přezkoumáno Ministerstvem pro místní rozvoj (to v dané věci neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení). Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně pouze uvedla, že s ohledem na to, že žalovaný ani Ministerstvo pro místní rozvoj neprovedlo žádné žalobkyní navrhované důkazy a nevzalo zcela v úvahu její argumentaci, trvá žalobkyně na provedení důkazů v žalobě navržených.

Osoby zúčastněné na řízení ve svém společném vyjádření k žalobě uvedly, že žalobkyně se společně s dalšími žalobci snaží opakovaně úmyslně bránit ve využití jejich pozemků k bytové výstavbě v souladu se schváleným územním plánem města Kutná Hora. Podklady pro územní řízení si osoby zúčastněné nechaly zpracovat autorizovanou osobou v oboru stavebnictví a zajistily na vlastní náklady detailní posouzení lokality z hledisek geologie, důlní činnosti a možného ohrožení zdraví pro obsah těžkých kovů v půdě. Předpokládají, že doklady byly dostatečné, jinak by žalovaný nemohl rozhodnutí stavebního úřadu potvrdit. Podle osob zúčastněných žalobkyně vyžaduje plnění některých ustanovení právních předpisů nad rámec probíhajícího územního řízení. Do konkrétních detailů nelze v územním řízení takové požadavky akceptovat. Veškeré požadavky nad rámec vedení řízení proto osoby zúčastněné navrhuji zamítnout jako nedůvodné pro tento stupeň stavebního řízení, pro jejich předjímanost a účelovost. K ohrožení zdraví žalobců uvádí, že tito mají rodinné domy v téže lokalitě s výskytem těžkých kovů v půdě. Při nakládání s půdou při výstavbě svých domů jistě takové nepodložené obavy o své zdraví neměli. Hodnocení zdravotních rizik z půdy je dostatečně posouzeno ve vyhodnocení dané lokality podle metod pro hodnocení zdravotních rizik dle zákona o ochraně zdraví. Krajská hygienická stanice ve svém stanovisku jasně vymezila hodnocení zdravotního rizika, podmínky k řízení případného zdravotního rizika a k omezení vlivů na veřejné zdraví stanovila podmínky. Vyžadování dalšího posudku Státního zdravotního ústavu k hodnocení zdravotního rizika z půdy považují za úmyslné prodlužování vedení řízení a požadované podklady za účelové. Výstavba dvou rodinných domů určených k bydlení je podle osob zúčastněných z hledisek posuzování žalobkyní povyšována na proces hodnocení EIA prováděný pro velké stavby, což je zcela nedůvodné. Podle osob zúčastněných stavební zákon k vedení územního řízení takové podklady nepožaduje a shromážděná stanoviska dotčených orgánů státní správy, která jsou nedílnou součástí správních spisů, jsou jistě dostatečná. Požadují proto, aby žalobkyní navržené důkazy nebyly akceptovány. Pro dokreslení situace pak uvádějí, že se jedná o rodinný spor, kdy P. požadoval po osobách zúčastněných, s nimiž je v příbuzenském vztahu, odkup jejich pozemků a pokud mu osoby zúčastněné nevyhověly, cíleně napadá podklady využití lokality k bydlení majitelů pozemků a jeho konáním vznikají osobám zúčastněným finanční ztráty v přípravě realizace staveb.

Při jednání u soudu předložil zástupce žalobkyně k důkazu jednak dopis Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 25. 8. 2014, čj. KHSSC 27241/2014 (doplněný o kopii fotografie výstražné tabule o zákazu vstupu), a jednak vyjádření Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 4. 2014, čj. MKH/023183/2014. Jak k tomu nad rámec svých písemných podání dodal, otázka ochrany životního prostředí a hygienických požadavků se neustále vyvíjí, přičemž předložené vyjádření krajské hygienické stanice je ve vztahu k předchozímu stanovisku upřesňující a zohledňuje aktuální situaci. Původní stanovisko bylo mimo jiné podmíněno seznámením uživatelů (míněno budoucích, nikoliv stávajících vlastníků a občanů užívajících rodinné domy v dané lokalitě stojící mimo struskovou haldu) se stavem pozemků z hlediska hygienických požadavků. Lhůta daná napadeným rozhodnutím pro umístění stavby je dána v letech, přičemž riziko poškození zdraví může v průběhu doby vznikat, nebo se měnit. Pokud pak jde o předložené stanovisko městského úřadu, zde zdůraznil, že toto se týká stavebního povolení ve věci účelové komunikace vznikající v souvislosti se stavbou na základě napadeného územního rozhodnutí a dodal, že není zřejmý charakter předmětné komunikace, což je významné s ohledem na požadavek minimální vzdálenosti studny od veřejně přístupné komunikace, která činí 30 metrů. K dotazu soudu pak při jednání zástupce žalobkyně upřesnil, že v žalobě zmiňovanou nejmenší vzdálenost hydrantu (viz námitka IV.) dovozuje z vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, přílohy č. 1 k této vyhlášce a dále z norem ČSN 730873 a 6/2003.

Žalovaný při jednání u soudu nad rámec svých písemných podání uvedl, že k předložení shora uvedených listin došlo až po pravomocném skončení územního řízení. K dopisu krajské hygienické stanice uveď, že z něj nelze dovozovat, že by rušil či zpochybňoval stanoviska předchozí. Vyjádření městského úřadu k účelové komunikaci se pak týká stavebního řízení a v rámci toho bude také posuzováno. Stavební úřad se vypořádal se všemi námitkami vznesenými žalobkyní ve správním řízení a žalovaný se s jeho rozhodnutím ztotožňuje. Co se týče ohrožení zdraví, zde stavební úřad postupoval v souladu se stanoviskem dotčených orgánů a pokud jde o námitku týkající se veřejné povahy zmiňované komunikace, tato je řešena podmínkou č. 6 v rozhodnutí o umístění stavby, a to opět s odkazem na příslušná stanoviska. Žalovaný současně vyslovil pochybnost, zda je možné vůbec prokázat vzdálenost 30 metrů zmiňované studny od této komunikace.

Osoby zúčastněné na řízení ve společném podání soudu sdělily, že jednání ve věci se nezúčastní a v rámci společného vyjádření k věci ještě uvedly, že daný spor trvá od roku 2012, kdy odmítly dané pozemky prodat manželům Pospíšilovým, kteří se všemožným způsobem snaží ve využití pozemků (pro výstavbu rodinných domů pro děti osob zúčastněných) zabránit. Považují za nepochopitelné, že cílené napadání souvisejících rozhodnutí uplatňuje jejich přímý příbuzný a do uvedeného konání navádí ostatní sousedy. Dodávají, že z druhé strany pozemku žalobkyně již byla stavba povolena bez komplikací. Žalobkyní vznesené námitky považují za účelové. Předpokládají, že žalovaný postupoval při hodnocení důkazů důsledně, posuzoval podklady v souladu s platnými právními předpisy a nedopustil se pochybení. Dodávají, že přípojka elektrického vedení k daným stavbám dle územního umístění je projednána po jiné trase, aby případně neomezovala sousední vlastníky v jejich právech a je schválena. Stavební úřad dále vydal na žádost stavebníka J. D. souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru novostavby rodinného domu včetně zpevněných ploch a jímky na vyvážení na pozemku parc. č. x dne 22. 8. 2014, pod čj. MKH/053972/2014. Z uvedeného podle osob zúčastněných vyplývá, že již 3 roky je jim cíleně bráněno ve využití jejich majetku dle schváleného územního plánu a současně jim tím vznikají vícenáklady v návaznosti na rušení smluvních závazků s dodavateli u řádně povolených staveb. Obsahové

stránky rozhodnutí nemohou nijak ovlivnit a budou případně nuceni žádat i náhradu vzniklých škod.

Před samotným věcným projednáním žaloby soud uvádí, že jednou ze stěžejních náležitostí žaloby podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), jsou tzv. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné [srov. § 71 písm. d) s. ř. s.]. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že za žalobní bod rozhodně nelze považovat odkaz (citaci) ustanovení určitého právního předpisu doplněnou o obecný odkaz na správní spis, neboť žalobní body musí obsahovat nejen právní ale i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004-42). Jak ve vztahu k vymezení žalobních bodů Nejvyšší správní soud dále dovodil, „*v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003-40, č. 113/2004 Sb. NSS).

V návaznosti na výše uvedené je proto zdejší soud nucen předně konstatovat že námitky žalobkyně označené jako I.a), I.b) a II.e) nenaplnují shora vymezené požadavky na řádně uplatněný žalobní bod, a soud se jimi pro jejich obecnost proto nemohl věcně zabývat. Přezkoumal tedy napadené rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Jak především plyne ze správního spisu, podali dne 27. 12. 2011 ke stavebnímu úřadu J. D., A. M. a Z.L. (osoby zúčastněné na řízení o žalobě projednávané soudem) žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby („Novostavba dvou rodinných domů, přístupová cesta, jímka, vodovodní přípojka“ na pozemcích parc. č. x a x v k.ú. Kutná Hora). Stavební úřad řízení zahájil a na 3. 4. 2012 nařídil k projednání žádosti veřejné ústní jednání (oznámení ze dne 27. 2. 2012, čj. SÚ-069033/2011/Ku). V průběhu řízení o uvedené žádosti podali dne 3. 4. 2012 Z. H., G. H., I. P. a J. K. námitky. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 25. 4. 2012, čj. SÚ-069033/2011/Ku, rozhodl o umístění předmětné stavby na daných pozemcích. Toto rozhodnutí posléze napadli Z. H., G. H. . I. P. a J. K. dne 11. 5. 2012 odvoláním. Podanou žalobou pak žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného, který zamítl uvedené odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o umístění dané stavby.

V obecné rovině je třeba k podané žalobě předeslat, že územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při

vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon (viz ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, tedy ve znění účinném do 31. 12. 2012). Jak přitom plyne z ustanovení § 90 téhož zákona, „v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení“.

Žalobkyně předně namítá rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 77 zákona č. 258/2000 Sb. [námitka I. c)]. Podle jejího názoru stanovisko krajské hygienické stanice nebere v úvahu vliv rozkrytí haldy a působení nadlimitních hodnot těžkých kovů na stávající obyvatele okolních domů. Podle § 77 zákona č. 258/2000 Sb. „*orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.*“ Usnesením č. 538/2002, na které žalobkyně v této souvislosti bez bližšího vysvětlení taktéž odkazuje, pak vláda České republiky uložila ministru životního prostředí „a) zadat do 14. června 2002 zpracování rizikové analýzy a monitorování složek životního prostředí v Kutné Hoře a okolí, b) předložit vládě do 30. září 2003 na základě analýzy zpracované podle bodu II/1a tohoto usnesení návrh řešení zátěží životního prostředí v Kutné Hoře a okolí, včetně vyčíslení finanční náročnosti“, 2. místopředsedovi vlády a ministru průmyslu a obchodu „dorešit do 31. prosince 2002 prostřednictvím státního podniku DÍAMO nejúspornější variantu čištění důlních vod z dolu Kaňk“, 3. ministru zdravotnictví „provést do 31. prosince 2002 hodnocení zdravotního rizika obyvatelstva s tím, že realizace úkolů uvedených v bodě II/1 až 3 tohoto usnesení bude financována z rozpočtu uvedených resortů“, 4. přednostům okresních úřadů Kutná Hora a Kolín „přijmout opatření, aby nebylo možné využívat právníky ani fyzickými osobami materiál ze starých hald po hornické a hutní činnosti pro záměry při jejichž realizaci by mohlo docházet k poškozování životního prostředí“.

Ve vztahu k této námitce soud ze správního spisu ověřil, že jeho součástí je závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (jako dotčeného správního orgánu podle § 77 zákona č. 258/2000 Sb.) ze dne 13. 1. 2012, zn. KHSSC 01467/2012, z něhož plyne, že uvedený orgán souhlasil s předmětným stavebním záměrem, přičemž svůj souhlas váže na splnění celkem čtyř podmínek. Soud dále ověřil, že tyto podmínky byly zapracovány do rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby. Především je třeba zdůraznit, že jednou z těchto podmínek (v závazném stanovisku označené pod bodem „D“), krajská hygienická stanice stanovila dodržování zásad nakládání se zeminou. Ve vztahu k projednávané námitce žalobkyně je třeba uvést, že zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že pokud příslušný orgán shledal z hlediska ochrany zdraví přípustným provádět umístění výstavby dvou rodinných domů na určité pozemky, tím spíše lze uvedené závěry vztáhnout i na pozemky sousední. Ostatně zdejší soud nepřehlédl, že uvedená krajská hygienická stanice se v průběhu územního

řízení otázkou možných zdravotních rizik podrobně zabývala i ve svém vyjádření k námitkám V. P., které v rámci územního řízení vznesl (vyjádření ze dne 13. 4. 2012, zn. KHSSC 16725/2012). Z dopisu předloženého žalobkyní při jednání u soudu se sice podává, že rozkrytí hald v dané lokalitě zcela zjevně představuje zdravotní riziko. Přehlédnout ovšem nelze nejen to, že se tento dopis týká pozemků ve vlastnictví města Kutná Hora (nikoliv tedy pozemků ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, na něž mají být stavby umístěny), ale především to, že zde krajská hygienická stanice svá předchozí stanoviska nikterak nezpochybňuje. Zdůrazňuje naopak, že *„na žádost stavebníků provádí u každé projednávané stavby jednoznačné hodnocení zdravotních rizik zatížené půdy formou závazných stanovisek podle konkrétních hodnot zátěže půdy“*, což v projednávané věci krajská hygienická stanice výše popsáním způsobem učinila.

Pokud jde o související námitku žalobkyně upozorňující na rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech, a zákonem č. 157/2009 Sb., o nakládání s těžebním odpadem [námitka I. d)], kdy podle žalobkyně rozkrytím hlady a stavbou na ní dojde k ohrožení života a zdraví stávajících obyvatel území, má soud za to, že tato námitka úzce souvisí s námitkou předchozí. Je třeba opětovně zdůraznit, že v případě posuzovaného záměru v dané věci existuje podrobné odborné stanovisko příslušného orgánu, které jasně stanoví podmínky svého souhlasu s umístěním daného záměru v území, a to včetně dodržování zásad nakládání se zeminou. Toto stanovisko je přitom odůvodněno koherentně, logicky a přesvědčivě; ostatně žalobkyně ani neuvádí konkrétní důvody, proč by mělo být nesprávné.

V případě námitky označené jako II. a) žalobkyně upozorňuje na neexistenci kapacitně vyhovující veřejně přístupné komunikace a dovozuje v tomto ohledu rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 20 odst. 4, 5 a § 23 vyhlášky 501/2006 Sb. Z ustanovení § 20 citované vyhlášky se především podává, že *„stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním a základovými poměry, umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby pro navrhovaný účel a aby byl dopravně napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou pozemní komunikaci“* (odst. 4), přičemž *„stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky“* [odst. 5 písm. a)]. Ustanovení § 23 pak určuje, že *„stavby podle druhu a potřeby se umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky“*.

Jak ze správního spisu zdejší soud v této souvislosti zjistil, Město Kutná Hora, odbor správy majetku, vydal dne 11. 6. 2011 souhlas se zřízením sjezdu z pozemku parc. č. x na místní komunikaci parc. č. x (čj. MKH/016418/2011/MAJ/VOJ). Součástí spisu je dále rozhodnutí Městského úřadu Kutná hora, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 13. 4. 2011, čj. MKH/021051/2011, kterým městský úřad povolil zřízení sjezdu z místní komunikace Na Rudě poz. č. x na poz. č. x, přičemž se zřízením sjezdu vyjádřilo svůj souhlas i Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje (vyjádření čj. KRPS-102094-36/ČJ-2011-

010506). Je tedy zřejmé, že napojení pozemků (na něž jsou novostavby umístovány), a stávající komunikace (umístěné na pozemku p. č.) je zajištěno. Lze jen stěží předpokládat, že by shora citované rozhodnutí o zřízení sjezdu či souhlas Policie ČR byly vydány ve vztahu ke kapacitně nedostatečné komunikaci, ostatně zdejší soud připomíná rozsah sporného záměru, který spočívá v novostavbě dvou rodinných domů. Pokud je uvedená komunikace kapacitně vyhovující pro stávající dopravu, umístění dvou rodinných domů může dopravní poměry v místě jen stěží změnit způsobem, že by to způsobilo „přetížení“ uvedené komunikace.

Podle žalobkyně dále není splněno vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení a není vyřešen odvod dešťových vod z ostatních pozemků a není ani projektována dešťová kanalizace [námitka II. b)]. V tomto ohledu žalobkyně dovozuje rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož *„vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení je splněno [...], jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně 0,4“*. K této námitce je třeba uvést, že ze žalobkyní uváděného ustanovení nelze podle názoru zdejšího soudu dovodit povinnost výslovně v rozhodnutí o umístění stavby řešit odvod dešťových vod pro jednotlivé pozemky, resp. projektovat dešťovou kanalizaci. Takové požadavky se mohou týkat vymezení stavebních pozemků [srov. § 20 odst. 5 písm. c) citované vyhlášky], nikoliv však již konkrétních podmínek pro umístování staveb (§ 23 - § 25 téže vyhlášky). Vedle toho je třeba zdůraznit, že v rámci rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby je v projednávané věci výslovně zahrnuta podmínka navržení projektové dokumentace tak, aby *„srážkové vody z komunikace byly likvidovány na pozemku žadatelů“*. Je-li tedy na pozemku žadatelů předpokládána likvidace srážkových vod i z přilehlé komunikace, tím spíše musí být na jejich pozemcích likvidována i voda ze srážek dopadajících přímo na tyto pozemky. Pokud pak jde o namítané „nesplnění vsakování“, zde soud nad rámec výše uvedeného pouze dodává, že s ohledem na zastavěnou plochu každého z rodinných domů umístěných rozhodnutím stavebního úřadu (116,4m²) a výměru pozemku parc. č. x (x m²), nejsou dány ani pochybnosti o naplnění shora citovaného ustanovení § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. v otázce poměru části pozemku schopné vsakovat dešťovou vodu k celkové výměře pozemku.

Další námitka žalobkyně se týká nesprávného posouzení navrhované komunikace, kdy žalobkyně upozorňuje na rozpor s ustanovením § 24a odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., podle něhož *„nejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění je stanovena podle druhu možného zdroje znečištění pro prostupné prostředí ... veřejné pozemní komunikace 30 m“* [námitka II. c)]. Žalobkyně upozorňuje na to, že příslušný správní silniční úřad neupravil veřejný přístup na tuto komunikaci, je tedy třeba na ni v souladu se zákonem o pozemních komunikacích nahlížet jako na komunikaci veřejnou, přičemž studna na pozemku parc. č. x je v bezprostřední blízkosti této navrhované komunikace. K tomu soud považuje za nutné připomenout, že komunikace, na kterou žalobkyně upozorňuje, byla komunikací v době vydání napadeného rozhodnutí doposud neexistující. O jejím umístění stavební úřad v daném řízení teprve rozhodl. Z těchto okolností podle názoru zdejšího soudu nelze klást žadatelům k tíži, resp. shledávat nezákonnost postupu žalovaného v tom, že žadatelé prozatím nenavrhli příslušnému silničnímu správnímu orgánu, aby vydal rozhodnutí podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (na něž žalobkyně odkazuje), o omezení veřejného přístupu na tuto komunikaci. V tomto ohledu je nutno poznamenat, že podání návrhu již ve fázi umístění stavby by bylo předčasné a nehospodárné (pro takové rozhodnutí je mimo jiné nezbytné projednání s orgánem Policie

ČR). Na výše uvedených závěrech nemůže ničeho změnit ani vyjádření městského úřadu, které žalobkyně předložila při jednání u soudu, neboť toto vyjádření nevylučuje, že se o neveřejnou účelovou komunikaci může jednat. Nad rámec výše uvedeného lze k této námitce ještě dodat, že žalobkyní zmiňované ustanovení § 24a odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. se podle názoru zdejšího soudu netýká umístování stavby komunikace, ale právě naopak stanoví omezení pro situování stavby studny. Lze tedy vyslovit pochybnost, zda citované ustanovení na projednávanou věc vůbec dopadá.

Pokud jde o námitku žalobkyně, podle níž napadené rozhodnutí neřeší a nezahrnuje připojení domů na kanalizační přípojku, přestože o umístění kanalizačních přípojek bylo na místo samé vydáno samostatné rozhodnutí stavebního úřadu č. 784 [námitka II. d)], zde žalobkyně odkazuje jednak na ustanovení § 3 odst. 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, podle něhož *„obecní úřad může v přenesené působnosti rozhodnutím uložit vlastníkům stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, povinnost připojit se na kanalizaci v případech, kdy je to technicky možné“* a jednak na ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, podle něhož *„žumpa musí být řešena tak, aby bylo umožněno výhledové připojení stavby na kanalizaci pro veřejnou potřebu ukončenou čistírnou odpadních vod“*. K tomu soud uvádí, že z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění předmětné stavby se v projednávané věci jednoznačně podává podmínka plynoucí ze závazného stanoviska Městského úřadu Kutná Hora, odboru životního prostředí, podle níž *„po vybudování a zkolaudování veřejné oddílné kanalizace z Dolního Žižkova směrem k Poličanům budou splaškové vody z obou rodinných domů na tuto kanalizaci do jednoho roku napojeny“*. S ohledem na toto závazné stanovisko (ze dne 6. 2. 2012, sp. zn. 003283/2012/ZPR/MAK), které je součástí správního spisu a které rozhodnutí stavebního úřadu zohledňuje, soud v projednávané věci neshledává rozpor s citovanými ustanoveními právních předpisů, na které žalobkyně upozorňuje, proto ani tuto námitku žalobkyně nelze shledat důvodnou.

Žalobkyně dále upozorňuje na to, že projektová dokumentace danou stavbu (zejména terénní úpravy pro účely připojení na místní komunikaci – dodržení tzv. rozhledových trojúhelníků) umísťuje i na pozemek parc. č. x (nyní č. x), který není v rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí stavebního úřadu vůbec uveden (námitka III.). Jak v tomto ohledu plyne z vyjádření Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ze dne 9. 8. 2011, čj. KRPS-102094-36/ČJ-2011/010506, *„z rozhledových trojúhelníků budou odstraněny veškeré překážky uvedené v dokumentaci o posouzení rozhledových poměrů...“*. Jak přitom plyne z přiložené mapy k tomuto souhlasu, jsou zde vyznačeny jako určené k odstranění „keře, stromy a část svahu“ nacházející se zjevně též na pozemku č. x. Splnění podmínek uvedeného souhlasu je pak jednou z podmínek stanovených rozhodnutím Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravního hospodářství, ze dne 13. 4. 2011, čj. MKH/021051/2011, o povolení zřízení sjezdu z místní komunikace poz. č. x. Uvedené rozhodnutí městského úřadu i souhlas krajského policejního ředitelství jsou pak uvedeny v rozhodnutí o umístění stavby ve výčtu podmínek a stanovisek, jež musí být dodrženy. Za těchto okolností nemůže podle názoru zdejšího soudu výslovné neuvedení daného pozemku v rozhodnutí o umístění stavby představovat vadu, která by měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že výše označený pozemek je ve vlastnictví jednoho ze žadatelů (osoby zúčastněné na řízení, J. D.). Nad rámec výše uvedeného lze pak upozornit jak na to, že odstranění překážek z „rozhledových trojúhelníků“ není ze své povahy samotným předmětem rozhodnutí o umístění stavby, tak i na to, že stavební zákon nedopadá na všechny terénní úpravy, ale týká se pouze takových zemních prací *„jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry“* (viz § 3 odst. 1 stavebního zákona).

Žalobkyně namítá též rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, neboť na místní komunikaci č. 4301 se ve vzdálenosti 200 m, ani jinde, nenachází žádný hydrant [námitka IV.]. Součástí správního spisu je v projednávané věci souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, územního odboru Kutná Hora, ze dne 20. 1. 2012, čj. HSKL-487-2/2012-KH, který k předložené dokumentaci pro vydání rozhodnutí dané stavby vydal souhlasné stanovisko. Podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně se státní požární dozor vykonává mimo jiné posuzováním podkladů k územnímu souhlasu a dokumentace pro vydání územního rozhodnutí (bod 2. citovaného ustanovení). Tento dozor přitom vykonává hasičský záchranný sbor příslušného kraje (§ 35 citovaného zákona). Podrobnosti výkonu státního požárního dozoru pak určuje vyhláška č. 246/2001 Sb., o požární prevenci, která ve svém ustanovení § 46 odst. 1 výslovně předpokládá, že v rámci stavební prevence se zjišťuje určení způsobu zabezpečení stavby požární vodou, popřípadě jinými hasebními látkami, věcnými prostředky požární ochrany a požárně bezpečnostními zařízeními [písm. e)] a vymezení zásahových cest, příjezdových komunikací, popřípadě nástupních ploch pro požární techniku [písm. f)]. Pokud tedy stavební úřad a žalovaný vycházeli z označeného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, nelze v jejich postupu shledávat jakékoliv pochybení. K argumentaci žalobkyně, podle níž se na shora označené komunikaci nenachází žádný hydrant (ani ve vzdálenosti 200 m uváděné v projektové dokumentaci, ani jinde) soud uvádí, že ani tyto argumenty nemohl shledat dostatečnými pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud jde o právní úpravu, pak k podrobnostem týkajícím se zásobování umístěovaných staveb požární vodou odkazuje vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, na normu „ČSN 73 0873 PBS-Zásobování požární vodou“. V tomto ohledu je nutno poznamenat, že „vnějším odběrným místem“ pro účely zásobování požární vodou „nevýrobních objektů“ nemusí být ve smyslu uvedené právní úpravy nutně hydrant, přípustné jsou též tzv. výtokové stojany, plnicí místa či vodní tok nebo nádrž. Nadto lze ještě dodat, aniž by soud zpochybňoval žalobkyní namítanou neexistenci hydrantu na označené komunikaci, že nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že předmětné stavby se napadeným rozhodnutím umísťují do místa s již existující zástavbou, přičemž „hydrantová místa výtokové sítě“ se nemusí nacházet přímo na žalobcem označené komunikaci, ale též v ulicích (na komunikacích) nacházejících se v blízkosti (srov. např. obecně závaznou vyhlášku Města Kutná Hora č. 2/2007, Požární řád Města Kutné Hory, včetně přílohy).

Závěrem je pak nutno konstatovat, ve vztahu k žalobkyní navrhovaným posudkům (stanoviskům) Státního zdravotního ústavu, Ministerstva životního prostředí, Státního fondu životního prostředí, Českého inspekce životního prostředí, České geologické služby a České informační agentury životního prostředí, že tyto návrhy žalobkyně vznesla toliko v obecné rovině, jež soudu neumožňuje posouzení relevance takových stanovisek pro projednávanou věc či konkrétní žalobní námitky. Ve vztahu k dalším navrhovaným listinným důkazům (Zpráva Vodohospodářské společnosti Vrchlice-Maleč, o tom, že na pozemku č. x se nenachází žádný hydrant; a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 6. 2012, čj. SÚ-001620/2012/Ku, ve věci kanalizační přípojky), je pak třeba uvést, že jejich provedení soud shledal nadbytečným, neboť podklady obsažené ve správním spise byly pro vypořádání souvisejících žalobních námitek dostatečné [viz námitky II. d) a IV.].

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobkyní vznesených námitek důvodnou, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci však nevyplývá, že by žalovanému, který měl ve věci úspěch, nějaké náklady vznikly, ostatně žalovaný výslovně ani náhradu nákladů nepožadoval.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. října 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová